

Bouvery Elie Jules Jean Baptiste °1924

Jeugdijaren

Elie Jules Jean Baptiste BOUVERY werd in Schaarbeek geboren op 24 september 1924 als natuurlijk kind van Flora BOUVERY. Volgens zijn moeder draagt hij haar naam omdat hij geboren is in de periode dat haar man, Gaston TOUQUET, nog in een echtscheidingsprocedure was verwickeld met zijn vorige vrouw. Later als ze met Touquet gehuwd was, werden in het gezin nog drie kinderen geboren, twee jongens (°ca 1927 en °ca 1929) en een meisje (°ca 1932). (Elie zelf noemt Gaston Touquet zijn tweede vader en zijn broers halfbroers, zijn zus halfzus.) Het gezin woont o.a. in Etterbeek, Avenue des Casernes. Vanaf augustus 1946 wonen ze in Jemeppe-sur-Meuse, Rue de Flémalle, 22.

In 1941 doet zijn moeder een aanvraag tot opname van Elie in het Rijksopvoedingsgesticht van Mol. Het observatieverslag van Mol is gedateerd op 30-05-1941. Hij werd toevertrouwd aan deze instelling op 18-04-1941. Elie is dan 17 jaar. Vijf jaar voordien (in ca 1936) heeft de vader het gezin verlaten en werd ontheven uit de ouderlijke macht over al zijn kinderen.

Volgens zijn moeder wil Elie niet meer gehoorzamen, noch aan haar, noch aan zijn voogd. Het is voor haar onmogelijk geworden hem in het oog te houden of hem te begeleiden omdat hij er altijd tussenuit muist. Hij is de oudste van haar vier kinderen en het is ook in het belang van zijn jongere broers en zus, dat hij opgenomen zou worden in een opvoedingsinstelling.

De afgevaardigde kent de moeder al lang en weet dat ze het onmogelijke doet om haar kinderen fatsoenlijk op te voeden. Ze is gezien de omstandigheden verplicht buitenshuis te gaan werken en dat maakt het haar heel moeilijk om op haar kinderen te passen.

Elie heeft een lichte verstandelijke beperking.

Hij blijkt achterbaks, agressief en onhandelbaar in zijn thuismilieu. De eerste contacten als pupil in Mol bekijkt hij met een scherpe blik en vol sympathie. Zijn onuitstaanbare houding thuis, gaf hem blijkbaar niet veel voldoening. Sociaal is hij tamelijk teruggetrokken. Anders dan zijn gedrag thuis deed vermoeden, lijkt hij eerder verlegen. Zijn doorgaans goede humeur stelt de opvoeders gerust, hij is niet psychisch geremd. Hij legt zichzelf discipline op, zelden maar moeten ze hem een opmerking maken en ze kunnen op hem rekenen als ze met hem een taak hebben afgesproken. Elie zit vol goede voornemens en toont zijn affectieve capaciteiten. Met heel eenvoudige woorden en op onverwachte momenten, vertelt hij dat hij nagedacht heeft over zijn situatie en dat hij, als oudste in het gezin, zijn moeder zou willen helpen.

Door zijn actuele attitude, geeft Elie zelf zijn lot aan. Er wordt voorgesteld hem ofwel op proef in vrijheid te stellen ofwel hem naar de strafinrichting van Saint-Hubert te oriënteren.

Landloper

Op 03-09-1952 wordt hij door de Politierechtbank van Liège veroordeeld voor landloperij en doorverwezen naar Wortel. Er zijn geen gerechtelijke antecedenten bekend.

Bij aankomst in Wortel wordt Elie gevraagd zijn levensverhaal neer te schrijven alsook de omstandigheden en feiten waardoor het tot deze internering is gekomen.

Hij verstaat zich niet meer met thuis omdat zij zich verzetten tegen zijn huwelijk. Niettegenstaande dat, is hij toch met Marcelle DUFAUX (°ca 1928) getrouwd op 21-06-1952 en heeft zijn intrek genomen bij zijn schoonouders (rue Saint-Gilles, 508 Saint-Gilles-Liège). Zijn vrouw werkt op de wapenfabriek F.N. . Al 3 weken leeft hij van haar gescheiden: zijn schoonouders wilden over het koppel nog de baas zijn, hij heeft aan zijn vrouw gevraagd om met hem ergens anders te gaan wonen, maar ze heeft dit geweigerd. Hij is dan weggegaan en bij een tante van haar gaan wonen, maar moest er vertrekken omdat hij zijn logement niet kon betalen. Hij wil gaarne terug naar zijn vrouw, doch deze wil haar ouders niet verlaten. Hij verstaat zich niet met zijn schoonmoeder en mag ook bij hem thuis niet meer komen.

Zijn beroep is eigenlijk 'huisschilder'. Van 1946-1949 heeft hij bij zijn vader (Gaston Touquet is 'schilder' van beroep) gewerkt, nadien was hij tijdelijk werkman bij de trammaatschappij. Het laatst werkte hij 1 ½ jaar bij Ateliers Nossent in Ans.

Op 8 september 1952 laat de directeur van Wortel aan de burgemeester van Ans weten dat Elie BOUVERY in Wortel werd opgenomen en vraagt inlichtingen over hem.

De politiecommissaris van Ans verschaft op 16-09-1952 volgende inlichtingen: Gedurende zijn verschillende verblijven in Ans, rue Jean Jaures, 28 heeft Elie BOUVERY altijd alleen gewoond. Hij werd in Ans ingeschreven op 11-01-1949, komende uit Jemeppe; uitgeschreven op 02-08-1949, terugkerend naar Jemeppe. Terug ingeschreven op 15-05-1952, komende uit Jemeppe, uitgeschreven op 19-07-1952, verhuisd naar Liège. Ingeschreven in het boek van verblijvers op 05-08-1952, vertrokken zonder adres achter te laten op 29-08-1952. Hij was heel zacht en goed voor dieren en planten. Hij werkte altijd als ongeschoolde fabrieksarbeider met beperkte capaciteiten, hield van afwisseling, maar werkte onregelmatig. Hij hield niet van een ongecompliceerd leven. Het laatst werkte hij in Ateliers NOSENT, rue des 14 Bonniers, 161 te Ans. Goede

levenswandel en zeden. Geen slecht gezelschap tijdens zijn verblijf in Ans. Geen gat in zijn hand en geen drinker. Ging niet naar slecht aangeschreven plaatsen van plezier. Hij had verkering, zijn vriendin is niet bekend in Ans. Zijn echtgenote woont in Liège, Rue Saint-Gilles, 508. Zonder echt simpel te zijn, is hij wel een warrige persoon. Geen gerechtelijk verleden. Ans heeft geen enkel bezwaar tegen zijn terugkeer. Hij zal wel moeilijk terug werk vinden. Zijn vorige werkgevers waren niet tevreden over hem. De man hield van aquarel schilderen. Bij zijn eerste verblijf in de gemeente werkte hij in de Charbonnage de Kessales in Jemeppe. De tweede keer dat hij hier woonde, in de Ateliers NOSENT. Ondertussen werkte hij ook voor de eigenares van het huis dat hij bewoonde, Mme Renilde DUBE, rue Jean Jaurès, 28, Ans. Hij was heel onregelmatig in zijn werk. Zijn laatste werkgever vond hem niet helemaal normaal.

Op 2 oktober 1952 komen ook de gegevens van de burgemeester van de gemeente Jemeppe-sur-Meuse binnen in Wortel. Hij vindt de familie van twijfelachtige reputatie. Elie B. is in Jemeppe-sur-Meuse komen wonen op 19-08-1946, komende van Etterbeek, avenue des Casernes.

De materiële en zedelijke omgeving waarin hij opgroeide waren redelijk. Het gezin heeft eerst in een gemeubileerde kamer gewoond, daarna hebben ze zich met eigen meubels ingericht; de verstandhouding in het gezin (dat hij niet kent) leek wel goed. Elie oefende geen specifiek beroep uit; werkte als ongeschoolde werkman en heel onregelmatig; leek niet over volledige verstandelijke capaciteit te beschikken. Werd aan de deur gezet door zijn ouders omdat hij niet werkte. Lijkt een verstandelijke beperking te hebben. Werd in Jemeppe niet slecht bekeken, ging niet vaak uit, ging niet naar nachtclubs, toch niet in Jemeppe-sur-Meuse. Zou sinds juni 1952 getrouwd zijn met de genaamde Paulette DUBAY uit Luik.(??) Verhuisd naar Ans op 15-05-1952, maar had de gemeente Jemeppe al verlaten sinds februari 1952. Volgens de burgemeester van Jemeppe heeft Elie zich in deze situatie gewerkt door zijn luiheid. Hij zou best een beroep leren. Er is geen bezwaar tegen zijn terugkeer in de gemeente, hij zou in de fabrieken en koolmijnen van de streek kunnen gaan werken. Zijn echtgenote zou hierover moeten gesproken worden in Ans of in Liège, maar in Jemeppe kennen ze haar adres niet.

Op 10 september 1952 vraagt de bestuurder van de Kolonie te Wortel aan het 'Office de Réadaptation Sociale' in Liège (de Heer ERNOTTE) inlichtingen over Elie BOUVERY.

Elie BOUVERY leeft in onmin met zijn ouders wegens zijn huwelijk (dd. 21-06-1952). Hij is 3 weken geleden bij zijn vrouw vertrokken na discussies met zijn schoonouders. Hij zou graag terugkeren naar zijn vrouw, maar niet naar zijn schoonmoeder.

Op 30 september krijgt hij het verslag van de ondervraging van de moeder van Elie en van zijn echtgenote.

Mevrouw TOUQUET-BOUVERY, rue de Flémalle, 22, Jemeppe, verklaart dat Elie haar natuurlijke zoon is. Zij wist niet dat hij aangehouden was voor landloperij. Het verbaast haar wel niet, want hij verliet reeds meermaals zijn werk zonder plausibele redenen. Dat is het enige dat ze haar zoon kan verwijten, hij is verder een eerlijke jongen die zich nog nooit te buiten gegaan is aan de drank. Dat hij drie jaar in de Duitse gevangenis (tijdens WO2?) gezeten heeft als politieke gevangene verklaart volgens haar zijn eigenaardige gedrag. Ze kan hem niet meer terug in huis nemen bij gebrek aan plaats, maar ook omdat haar echtgenoot dat niet zou toelaten (hebben de ouders zich inmiddels verzoend?). Bovendien vindt ze dat de plaats van haar zoon bij zijn vrouw is en niet bij haar.

Mevrouw BOUVERY-DUFAUX, rue Saint-Gilles, 508, Liège, verklaart zwanger te zijn en normaal gezien half oktober te moeten bevallen. Ook zij wist niets van het lot van haar man. Het is de tweede keer dat hij haar verlaat na op zijn werk te zijn opgestapt. Ze geeft toe dat het samenwonen met haar ouders niet de beste oplossing is en dat haar ouders en haar man niet goed overeen komen. Ze verwijt haar man zijn onstandvastigheid voor het werk; ze denkt er op dit ogenblik niet aan weer met hem te gaan samenleven. Hij is niet in staat zijn gedrag te veranderen, daarvoor heeft hij niet genoeg karakter.

Bronnen:

- Landlopersdossiers in het Rijksarchief van Antwerpen.